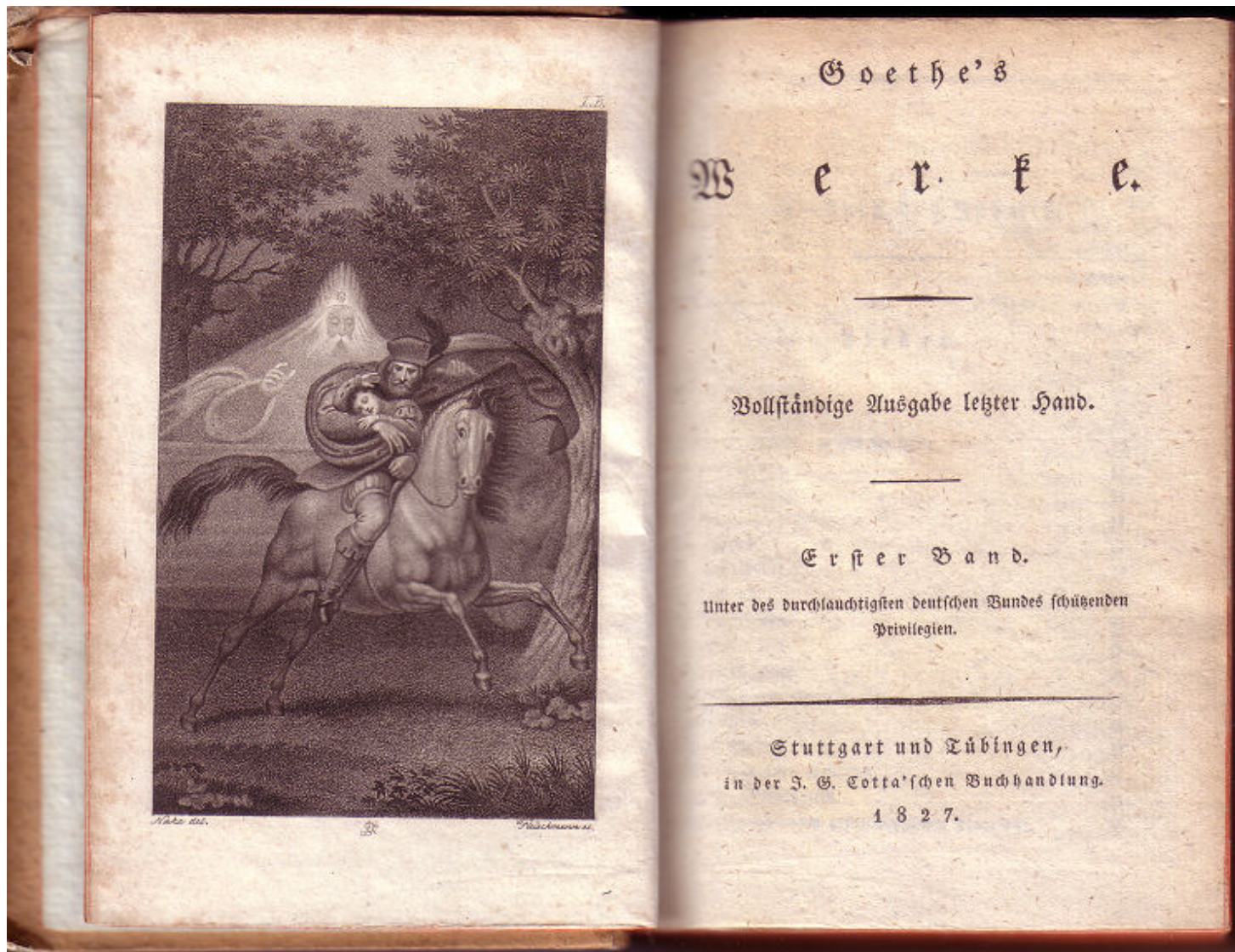

Johann Wolfgang von Goethe

(Frankfurt am Main, 1749. augusztus 28. – Weimar, 1832. március 22.) német író, költő

Idézetek a szerelemről

Egy perc alatt megadja a szerelem, mit hosszú fáradság alig ér el valaha.

Örömmel, bánattal teljesen gondolatokba merülve aggódni, kínok közt lebegni, majd égig ujjongani, majd halálra szomorkodni: csak az a lélek boldog, amely szeret.

Élet koronája te vagy, Szerelem!

Nem szeret, aki kedvesének hibáit nem erénynek tartja.

Idézetek az emberről

A gondolkodó ember java és boldogsága, hogy a kifürkészhetőt kifürkéssze, s a kifürkészhetetlent csöndes áhítattal tisztelje.

Ha az embert olyannak vesszük, mint amilyen, tulajdonképpen rosszabbá tesszük. De ha olyannak vesszük, mint amilyennek lennie kellene, akkor azzá tesszük őt, amivé lehetne.

Az embernevelőnek nem az a kötelessége, hogy tévedésektől megóvja, hanem hogy vezesse a tévelygőt, sőt engedje teli serleggel szürcsölni tévedését: ez a tanító bölcsessége. Aki csak kószolgatja tévedését, soká beéri vele, úgy örvend neki, mint valami szerencsének; de aki egészen kimeríti, annak meg kell ismernie, hacsak nem örült.

Semmit sem hagyó korunk legfőbb átkának szükségképp azt tartom, hogy az ember a következő pillanatban máris felemészti az előzőt, hogy röptében elherdálja a napot, s így mindig máról holnapra élanélkül, hogy bármit végbevinne. Hiszen már a nap minden szakának megvan az újságja is! Egy jó koponya még beiktathatna egyet s mást. Így minden, amit teszünk, végzünk, költünk, sőt szándékolunk, a köz prédája lesz. Ha valaki örül vagy szenved, azt nyomban mások időtöltésére teszi, és így szökken a hír háztól házig, városról városra, birodalomról birodalomba, végül világrészek között is át, pokoli sebesen.

A legcsekélyebb ember is teljes lehet, ha képességei és készségei határán belül megmarad; de még a legszebb adottságok is elhalványulnak, megromlanak, ha ez iménti elengedhetetlen mérték eltűnik. Újabb korunkban gyakorta leszünk még efféle áldatlan jelenség tanúi; hiszen ugyan ki tehet eleget másképp, méghozzá a lehető legkevesebben, a hihetetlenül felfokozott jelenlét követelményeinek?

Az embert végső soron a tévedései teszik szeretetre méltóvá.

Tökéletesség az ég mértéke; tökéletességre törni: az emberé.

Minden valamire való ember érzi, különösen amint műveltsége gyarapszik, hogy a világon kettős szerepet játszik: egy igazit és egy eszményit.

Idézetek az értelemről

Kevesen vannak, akik elmével is rendelkeznek és ugyanakkor tette is képesek. Az elme kiterjeszt, de megbénít, a tett megelevenít, de korlátoz.

Idézetek a jellemről

A tehetség csendben alakul ki, de a jellem a világ viharaiiban.

Aki megelégszik a kicsivel, nagyon nagy dolgot művel.

Az ember legfőbb kincse a személyiség.

Idézetek a bölcsességről

Nincs oly bölcs vagy balga eszme, melyet a múlt ne gondolt volna ki.

A gondolkodó ember java és boldogsága, hogy a kifürkészhetőt kifürkéssze, s a kifürkészhetetlent csöndes áhítattal tisztelje.

Idézetek az igazságról

Aki nem látja be, micsoda gyakorlati megkönnyebbülés az igazság, szívesen gáncsoskodik, hogy valamelyest megszépítse saját téves, fáradságos ügyködését.

Nem mindig szükséges, hogy az igazság megtestesüljön; elegendő lehet, ha szelleme ott lebeg, s egyetértést teremt, akárha harangszóként hullámlana baráti-komolyan a légben.

Az igazság megragadásához sokkal magasabb rendű eszközökre van szükség, mint a

tévedések védéséhez.

Az új igazságra mi sem ártalmasabb, mint a régi tévedés.

A tévedést sokkal könnyebb felismerni, mint meglelni az igazságot; az elébi felszínen virul, elbánhatni vele, utóbbi a mélyben nyugszik, kutatása nem lehet akárki dolga.

Az igazságokat folyton ismételni kell, mert a tévedéseket is folyton ismétlik.

Az igazság az emberé, a tévedés koráé.

Idézetek a szépségről

Tökéletesség aránytalansággal is járhat párban, a szépség csak arányos lehet.

Minden nép közül e világon a görögök álmodták legszebben az élet álmát.

Idézetek a tudásról

A tökéletességhez az ér legközelebb, aki belátja a saját korlátait.

Az emberi megismerés, bármiféle is, a cselekvés meghatározója. Ezért nincs rettenetesebb, mint ha azt látjuk, tevékenykedik a tudatlanság.

Haszontalan tudás nehéz teher.

A gondolkodás érdekesebb, mint a tudás, de nem érdekesebb, mint a felismerés.

Idézetek a művészetről

Ha a művészetet s a tudományt nem tisztelnénk örökkévalóként, eleven, önmagában kész egészként, ami az idők során jeles vonásokat fogyatékosságokkal kever, zavarba jönnénk, s elkomorulnánk, hogy a gazdagság ily zavart támaszthat.

A művészet: második természet, ugyancsak titokzatos, de érthetőbb; hiszen forrása az értelem.

Minden művészen megvan a vakmerőség egy csírája, mely nélkül tehetség el sem képzelhető.

+ AJÁNLATOK:

1. [http://www.citatum.hu/szerzo/Johann Wolfgang von Goethe/](http://www.citatum.hu/szerzo/Johann_Wolfgang_von_Goethe/)

(VEGYES TEMATIKÁJÓ IDÉZETEK)

2. <http://mek.oszk.hu/00300/00389/00389.htm>

(GOETHE: FAUST I-II.)

FAUST

Ó jaj, a filozófiát,
a jog- s az orvostudományt
és - haj - a teológiát:
mind buzgón bűvároltam át.
S most mégis így állok, tudatlan,
mint amikor munkába fogtam.
Címem magiszter, sőt több: doktor úr,
s tíz éve már, hogy álnokul,
orránál fogva vezetgetem
egész tanítványseregem -
s látom, semmit sem tudhatunk mi!
Ettől fog szívem elhamuhodni.
Bár jártasabb volnék egynémely gazoknál,
orvos-, professzor-, írók-, papoknál.
Szorongás, kétely engem nem gyötörget,
s nem félelmes a Pokol, sem az Ördög
minden örömtől-fosztottságom innét:
nem hiszem, tudnék valamit is még,
s azt sem, hogy tanítani tudnám
az embert, térítvén s megjavítván.
Aztán meg se pénz, se vagyon,
se hír, se földi hatalom.
Így élni már eb sem kívánna,
ezért adtam fejem a mágiára,
hogy szellem-száj, szellem-erő
nem egy titkát tárná elő,
s ne kelljen izzadván beszélnem
arról, amit nem értek én sem;

s miktől együtt van a világ,
megismerjek minden csodát,
s mint már titkos erőkre látó,
ne legyek többé betűrágó.
Ó, vajha hánytorgásaim
utólszor látnád, Holdvilág,
te, ki oly sok éjjelen át
tekingetél e polcra ím,
majd könyvek és papír felett,
orcád, bús társam, megjelent.
Ah, bár inkább hegy tetején
járhatnék fényed szőnyegén,
szállnék barlangba szellemekkel,
vagy réten, ha fényed ott dereng fel,
s a tudomány dohát ledobva
éppé fürödném harmatodba'!

Jaj, ebben az elátkozott
odúban meddig kuksolok?
Ide az ég szent fénye is
festett ablakszemen esik.
Tetőig ér a könyvrakás,
mit féreg rág s a por elás,
s füstös papírlapok fedik
falát a mennyezetig.
S a sok polc lombikkal tele:
tudásom minden számszere
s az ősök limloma kivált -
világod ihol! Micsoda világ!
S aztán még kérded, hogy szived
melledben mélyen mért sajog?
S mik szegik életkedvedet,
mily érthetetlen bánatok?
Az élő természet helyett,
hová az Úr tett emberül,
füst és penész az életed,
csontváz, koponya vesz körül.
El innen! Tágas a világ!
Vedd Nostradamus nagy művét,
- merő titokzatos csodák -
kalauzul ez nem elég?
Megösmersz csillag-utakat
s ha Természet tanít, ne félj,
erőd lesz, hogy megértsd magad:
szellem szellemhez mit beszél.
Mit ér, ha szikkadt agyvelőd

itt szent jeleket fejteget:
körém, ti szellemek előbb,
s ha hallotok, feleljetek!
(A könyvet kinyitja, s megpillantja
a Makrokozmosz jelét)
Hah! Már láttán is mily gyönyörűség
szalad végig tüstént érzékeimben!
Az élet szent, ifjonti örömet
érzem pezsdülni minden idegemben.
E jelt talán istenség irta le,
bensőm zajgását csillapítja
szegény szívem örömmre nyitja,
s rejtelmes hatóereje
a létnek titkait mind megvilágosítja!
Isten vagyok? A fény kitölt!
Im, e világos, tiszta jelben
a működő Természetet láthatja lelke,
s most értem meg csupán, mit mond a bölcs:
"A szellemek világa nyitva,
tenlelked zárt; szived meredt.
Fel hát, diák, s a hajnalpírba
füröszd meg földi kebledet."
(Vizsgálja a jelt)
Hogy átsző mindent az Egész!
Egyik a másban hat s tenyész!
S az ég erői itt hogy fel- s leszállnak,
nyujtván aranyvedert egymásnak!
Áldásárasztó suhanással
csapatjuk égből földre szárnyal
s mindent betölt harmóniával.

Mily színjáték! De jaj, az, semmi más!
Hol kaplak el, Természet, óriás?
Hol kebleid? Minden élet forrása,
amelyen csügg a föld és a menny,
szikkadt lelke odaeseng -
itatsz, buzogsz, s e sóvárgás hiába?
(A könyvet bosszúsan másutt üti fel,
s megpillantja a földszellem képletét)
De mily más módon hat rám ez a jel!
Közel vagy, Szelleme a Földnek;
erőim, érzem, egyre nőnek;
s testem, mint új bortól, tüzel.
Világba lépni kél bennem merészség,
s viselni már a Föld kínját s örvendezését,
magam viharokkal veretni,

s kétségbe süllyedő hajón sem esni.
Felettem elborul -
a hold elrejtezik -
kihúny a lámpa -
köd száll! Vörös sugár cikázik
fejem körül. A bolt
hideg borzongást permetez,
és rám tapad!
Érzem, te vagy, igézett földöntúli lény!
Tárd fel magad.
Mily sajgás szívem közepén!
Új ámulatokra
vár minden idegem sajogva!
Egész szívem immár neked ajánlva!
Kell! Jönnöd kell! Bár életem az ára!

